

СДРУЖЕНИЕ

ПОТОМЦИ НА БЕЖАНЦИ И ПРЕСЕЛНИЦИ ОТ ТЕРИТОРИЯТА НА РС МАКЕДОНИЯ
И ПРИЯТЕЛИ

ул. „Княз Александър I“ № 16, вх. Б, ап. 2, София 1000, България

OFFICE@POTOMCI.ORG

+359 878 651 865; +359 888 811 153

ДО Г-Н ВИКТОР ОРБАН
МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ НА УНГАРИЯ

УВАЖАЕМИ Г-Н ОРБАН,

Поздравявам Ви с „добре дошъл“ в Северна Македония, от където произхождат някои от моите предци.

Съвременна Европа дълго време не разбираше същността на истинските проблеми в младата европейска държава, която възникна върху югославското комунистическо наследство. Това наследство е болезнено и в България, защото някогашният комунистически режим в София не позволяваше да се говори за българи в Македония, за да не се разваляли отношенията между социалистическите държави.

Аз самият принадлежа към македонското движение от 1984 г. като 17-годишен ученик, когато бях арестуван от комунистическата Държавна сигурност, само защото отстоявах правата на българите Македония и заради тази ми дейност срещу мен бяха „протестирали югославските другари“. Държа да подчертая, че още тогава смятахме, че в Югославия се изгражда македонска идентичност и никога никой в България не е отричал този факт. Ние само искахме да се защитят човешките права на тези лица, които въпреки постоянните репресии и всекидневна антибългарска кампания, продължават да съхраняват своята българска идентичност.

За да разберете същността на проблема, ще си позволя да интерпретирам едно интервю от 1970 г. на Иван Михайлов, последният лидер на автентичната ВМРО.

Нека да вземем за пример Войводина, която от късното средновековие е част от Австроунгарската империя и от територията на унгарската корона. През 1918 г. е окупирана от Сърбия и местното унгарско население е подложено на преследване.

Представете си обаче, че през 1934 г. Коминтерна излиза с позиция, че има войводинска нация. След 1945 г. този план е задвижен и на местните унгарци се забранява да изявяват унгарска идентичност и тя насилствено да се заменя с „войводинска“. На базата на местния унгарски диалект започва да се създава нов език, наречен „войводински“ и той се налага навсякъде в обществения живот. Унгарската азбука е заменена със сръбска. Постепенно започват да се изхвърлят от употреба унгарски думи и да се заместват със

сръбски. Забранена е и унищожена всяка литература, написана на унгарски литературен език.

Цялата унгарска история на Войводина е напълно фалшифицирана. Във всеки учебник по история, на всяка крачка и при всеки случай, от страна на всички власти, постоянно се изтъква, че историята на Войводина е нещо отделно и че няма нищо общо с историята на Унгария.

Всички герои в унгарската история на Войводина са наричани войводински, а не унгарски. В училищата се преподава литературата на всички останали съседни народи, освен унгарската. Тъй като властта се бои, че младежта ще схване как поезията и прозата на литературния език на Унгария е написана всъщност на онзи език, който е собствения език на самите войводински унгарци. Младежта веднага би разбрала, че е подложена на денационализация.

Създадена е отделна войводинска църква, успоредно с една специална пропаганда, че някога уж е имало автокефална войводинска църква, която била узурпирана насила от Унгария. По този начин новата власт и чрез църквата работи най-енергично за създаване на отделна войводинска народност. Пропагандата поддържа, че не се касае до изкуствено създаване на отделна войводинска нация, а само наново се възстановява войводинската народност, независимо че такава никога не е съществувала.

Войводина е провъзгласена като автономна република в състава на Югославия с намерение да се заблуждава външния свят. Освен това непрестанно във вестници, в училищата, при специални събрания, винаги с най-лоши думи се говори срещу всичко унгарско, като се прибегва и до най-невероятни измислици.

От една страна властите упражняват посочените насилия, а от друга страна с разни привилегии, служби и пари, неуморно се стараят да привлекат различни елементи от унгарците във Войводина. Всичко това се прави в името на плана за „възкресението“ на войводинската нация. Които местни унгарци не са съгласни с тази политика, те са подложени на преследване и масови убийства.

Заменете сега историческото име Войводина с историческото име Македония, заменете името войводински унгарец с името македонски българин. Вие ще имате пред себе си картината на истинското положение, което е създадено в земята на част от моите предци след идването на комунизма на власт в Югославия.

Сега е редно да попитам: би ли се намерил макар само един унгарец, който би одобрил такъв план за Войводина, какъвто тук на кратко е очертан? Не е ли нормално всеки българин да се бори с демократични средства срещу подобно положение, съществуващо в днешна Северна Македония?

На фона на всичко това през последните няколко години Унгария закупи част от медиите в Северна Македония и в тях непрекъснато се разпространяват фалшификации на обективни факти и се отправят съвременни антибългарски послания. Как би реагирала Унгария, ако България контролирала медиите във Войводина на войводински език и във всички публикации непрекъснато се напада Будапеща? Смятате ли, че подобна политика ще донесе стабилност в региона около Унгария, Войводина и Сърбия?

За да се уверите в истинността на написаното от мен, можете да проверите в най-старите запазени унгарски исторически извори, в които се говори за древните връзки между

унгарци и българи, например хрониките на Аноним и Туроци или в публикациите на редица изтъкнати унгарски учени от XIX до средата на XX в.

Тук трябва да посоча, че дори някои унгарски евреи като Болеслав Тахауер бяха в много близки контакти с автентичната ВМРО. През 50-те години той възстановява своите контакти с македонското освободително движение и следи политическите процеси в Югославия, в резултат на което през 1966 г. в Рио де Жанейро публикува своя анализ „Македонският въпрос“. В него се разглежда не само възникването му в миналото, но и неговите съвременни измерения. За Титова Югославия той пише: „Що се отнася до сърбите, понеже те не можаха, нито могат да унищожат цялото българско население в Македония, и понеже не могат масово да го изгонят, систематически продължават делото на денационализацията. Населението е недоволено от режима, който му е наложен в така наречената македонска република в Югославия“. В същата публикация Тахауер отправя и апел към евроатлантическите фактори: „крайно време е Европа и Америка да осъзнаят, че има огромни неправди над малките нации, които крещат за облекчение по възможно най-хуманния начин. Премахването на тази несправедливост би било най-великото постижение и би послужило за мирното развитие на нашия континент“.

А през 1967 г. бившият унгарски финансов министър Николас Няради изнася важна реч пред 46-тия годишен конгрес на Македонските патриотични организации в САЩ и Канада. В нея той казва: „Може ли някой да ни каже кога ООН изпрати комисия в някоя от комунистическите държави? Изпратиха ли такава комисия да прегледа затворите в Югославия? А с хиляди невинни гниеца и още гният из комунистическите затвори. Ако ООН има отговорност за затворниците в Южна Африка, няма ли тази отговорност и за затворниците в Югославия“?

Ето това продължаваме да искаме – една независима европейска мисия да посети Северна Македония, да се срещне с репресирани македонски българи и в крайна сметка да защити техните човешки права.

Твърдение на властите в Скопие, че България отричала съвременната македонска идентичност, е клевета, с която се заблуждава северномакедонската и европейската общественост, че някой друг е виновен за неуспеха на евроинтеграцията. Всъщност сегашните политици в Северна Македония не се интересуват от членство в ЕС, а в т.н. „Отворени Балкани“, известни повече като сръбски свят.

Ние желаем нашите братя и сестри в Северна Македония да станат част от ЕС. Затова апелираме към Вас да съдействате на Скопие да се демократизира, да изпълни поетите пред целия ЕС ангажменти и да тръгне успешно по пътя на евроинтеграцията.

С уважение:

СЪПРЕДСЕДАТЕЛ:

Доц. д-р Спас Ташев

София, 27 септември 2024 г.